

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมจับคู่ เพื่อฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพัยัคหุมิวิทยาคาร

Development of Chinese Vocabulary Reading–Aloud Skills through Chinese Vocabulary Paired Reading–Aloud Activities among Mathayomsuksa 2 Students at Phayakkhaphumwittayakarn School

ธัญกิตติพัฒน์ คงทรง¹ ชนกานต์ ขำดำรงเกียรติ¹ และนิชกานต์ เสนามาตย์¹

Thanankittiphat Kongsong¹, Chanakan Khumdumrongkiet¹ and Nidchakan Sanamad¹

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) หาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่เพื่อฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 70/70 2) เปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 3) เปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น การวิจัยนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 9 โรงเรียนพัยัคหุมิวิทยาคาร จังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่เพื่อฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 4 แผน มีคุณภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด 2) แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67–1.00 ค่าความยากง่ายระหว่าง 0.40–0.80 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.22–0.75 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.94 และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 10 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67–1.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว และการทดสอบค่าทีแบบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่เพื่อฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 71.00/75.50 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70 ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนมีคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 75.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนมีคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.74)

คำสำคัญ: ทักษะการอ่านออกเสียง คำศัพท์ภาษาจีน กิจกรรมจับคู่

¹คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, Faculty of Education, Rajabhat Maha Sarakham University

*ผู้ติดต่อ, อีเมล: ธัญกิตติพัฒน์ คงทรง, thanankittiphat@gmail.com

วันที่รับบทความ (Received) 14 มิถุนายน 2569 วันที่แก้ไขบทความ (Revised) 17 สิงหาคม 2569 วันที่ตอบรับบทความ (Accepted) 18 สิงหาคม 2569

ABSTRACT

The purposes of this research were to: 1) determine the efficiency of learning management using paired activities for reading Chinese vocabulary aloud among Mathayomsuksa 2 students to meet the 70/70 criterion; 2) compare students' Chinese vocabulary reading-aloud skills after the intervention with the predetermined 70% criterion; 3) compare students' Chinese vocabulary reading-aloud skills before and after the intervention; and 4) examine students' satisfaction with the developed learning management. The study employed a one-group pretest-posttest design. The sample, selected through cluster random sampling, consisted of 40 Mathayomsuksa 2 students from Class 2/9 at Phayakkhaphumwittayakarn School, Mahasarakham Province, in the second semester of the 2025 academic year. The research instruments included: 1) four lesson plans using paired activities for reading Chinese vocabulary aloud, which were evaluated at the highest level of appropriateness; 2) a 20-item test assessing Chinese vocabulary reading-aloud skills, with Index of Item-Objective Congruence (IOC) values ranging from 0.67 to 1.00, difficulty indices ranging from 0.40 to 0.80, discrimination indices ranging from 0.22 to 0.75, and an overall reliability coefficient of 0.94; and 3) a 10-item satisfaction questionnaire, with IOC values ranging from 0.67 to 1.00. The statistics used for data analysis included percentage, mean, standard deviation, E_1/E_2 efficiency, One-sample t-test, and Dependent Samples t-test.

The findings revealed that: 1) the learning management using paired activities for reading Chinese vocabulary aloud achieved an efficiency (E_1/E_2) of 71.00/75.50, which met the established 70/70 criterion; 2) students' post-learning scores in Chinese vocabulary reading-aloud skills averaged 75.50%, which was significantly higher than the 70% criterion at the .05 level of significance; 3) students' post-learning scores were significantly higher than their pre-learning scores at the .05 level of significance; and 4) the students' overall satisfaction with the developed learning management was at a high level ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.74).

Keywords: Reading-Aloud Skills, Chinese Vocabulary, Paired Activities

ภูมิหลัง

ภาษาจีนมีบทบาทสำคัญมากขึ้นต่อประเทศไทยทั้งด้าน การศึกษา การสื่อสาร และการประกอบอาชีพ เนื่องจาก สาธารณรัฐประชาชนจีนมีบทบาทสำคัญทางเศรษฐกิจและ เป็นคู่ค้าสำคัญของประเทศไทย สอดคล้องกับแนวทางการ พัฒนาการศึกษาศึกษาของประเทศไทยที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะ และทักษะที่ตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงาน และการพัฒนาประเทศในอนาคต (สำนักงานเลขาธิการสภา การศึกษา, 2560, หน้า ก) ประเทศไทยจึงให้ความสำคัญกับ การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในสถานศึกษา เพื่อยกระดับ คุณภาพการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และมาตรฐานสากล (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559, หน้า 1)

อย่างไรก็ตาม ภาษาจีนมีลักษณะเฉพาะด้านระบบเสียง โดยเฉพาะวรรณยุกต์ทั้ง 4 เสียงในภาษาจีนกลาง (普通话) ซึ่งมีผลโดยตรงต่อความหมายของคำ หากออกเสียงไม่ถูกต้อง อาจทำให้ความหมายคลาดเคลื่อนและส่งผลต่อประสิทธิภาพ ในการสื่อสาร เช่น “妈 (mā)” แปลว่า แม่ หากออกเสียงผิดเป็น “马 (mǎ)” ก็จะหมายถึง ม้า แทน ความผิดพลาดด้านวรรณยุกต์ จึงถือเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียนไทย ได้ศึกษาการผลิตเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย ในเชิงอะคูสติก พบว่า ผู้เรียนชาวไทยยังมีปัญหาในการควบคุม ระดับเสียง รูปแบบการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์ และ ความยาวของเสียง ส่งผลให้การออกเสียงวรรณยุกต์บางเสียง แตกต่างจากเจ้าของภาษา ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าวรรณยุกต์ภาษาจีน ยังคงเป็นอุปสรรคสำคัญในการเรียนรู้และการสื่อสารภาษาจีน

ของผู้เรียนชาวไทย นอกจากนี้ แม้ภาษาไทยและภาษาจีนจะเป็นภาษาวรรณยุกต์เหมือนกัน แต่ความแตกต่างของระบบวรรณยุกต์ยังส่งผลให้ผู้เรียนไทยมีแนวโน้มเกิดการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ หรือที่เรียกว่า “foreign tones” (Aroonawongsa, Juraiyanon, & Larblerd, 2025, p. 1)

จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนและบันทึกหลังการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพยุภคภูมิวิทยาคาร จังหวัดมหาสารคาม พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่สามารถจดจำคำศัพท์และทำแบบฝึกหัดแบบเลือกตอบได้ แต่ยังมีข้อจำกัดด้านการอ่านออกเสียง โดยเฉพาะการออกเสียงวรรณยุกต์ที่ 3 และ 4 ซึ่งมักเกิดความสับสนและออกเสียงคลาดเคลื่อน นอกจากนี้ นักเรียนบางส่วนยังขาดความเข้าใจเกี่ยวกับระบบพินอิน (拼音) และความมั่นใจในการอ่านออกเสียง ส่งผลให้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนขาดความถูกต้องและชัดเจน

นอกจากปัจจัยด้านทักษะภาษาแล้ว ปัจจัยด้านจิตวิทยายังมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียน โดย Krashen (1982, pp. 31–32) อธิบายผ่านสมมติฐานตัวกรองทางอารมณ์ (Affective Filter Hypothesis) ว่า ความวิตกกังวล แรงงูใจต่ำ และความไม่มั่นใจในตนเองอาจเป็นอุปสรรคต่อการรับและประมวลผลข้อมูลทางภาษา ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน สอดคล้องกับ Yao, Zhang, & Shen (2022, pp. 1–2) ที่ทบทวนงานวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ (Chinese as a Foreign Language: CFL) ระหว่างปี ค.ศ. 1999–2020 และพบว่า ความวิตกกังวลเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาจีน โดยผู้เรียนยังเผชิญความวิตกกังวลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะของภาษา เช่น วรรณยุกต์และตัวอักษรจีน

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงนำกิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงและมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ลดแรงกดดันจากการฝึกออกเสียงต่อหน้าชั้นเรียน และส่งเสริมความมั่นใจในการใช้ภาษา แนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎีสังคมและวัฒนธรรมของ Vygotsky (1978, pp. 86–87) ที่อธิบายว่าผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถ

ผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในเขตพัฒนาการใกล้เคียง (Zone of Proximal Development: ZPD)

แม้ว่าจะมีงานวิจัยที่มุ่งพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยด้วยแนวทางที่หลากหลาย เช่น การจัดการเรียนรู้แบบโฟนิิกส์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (มีทนพร บุญมาก และประภาศ ปานเจียง, 2567, หน้า 153) และการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (วรวิธ ธรรมกาโร, ชมพูนุช เมฆเมืองทอง และภูษิต บุญทองเถิง, 2566, หน้า 815) งานวิจัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นการนำแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่แตกต่างกันมาใช้พัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีน อย่างไรก็ตาม จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การศึกษาที่มุ่งเน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์แบบจับคู่ (Pair Work Interaction) โดยตรงเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาไทยยังมีค่อนข้างจำกัด ทั้งที่การเรียนรู้ผ่านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนมีส่วนช่วยเพิ่มโอกาสในการฝึกใช้ภาษาและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในบริบทที่มีความหมาย Tian & Jiang (2021, pp. 1–2)

ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 เปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน รวมทั้งศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

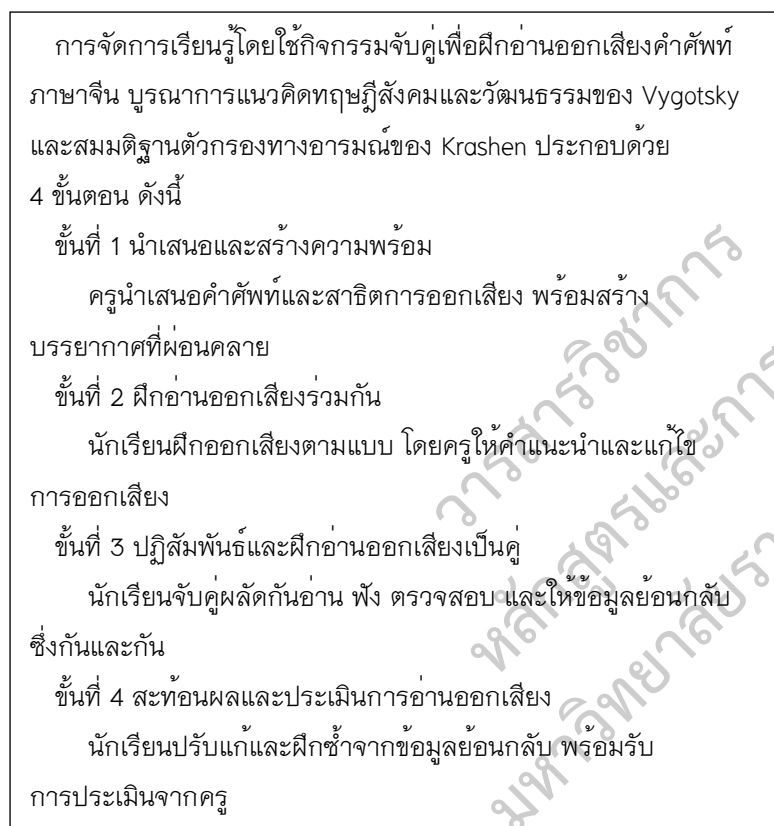
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่เพื่อฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70
3. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่เพื่อฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย โดยอาศัยแนวคิดการเรียนรู้ผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของ Vygotsky (1978, pp. 86–87) และแนวคิดตัวกรองทางอารมณ์ของ Krashen (1982, pp. 31–32) เป็นพื้นฐานในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมจับคู่เพื่อฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ซึ่งมุ่งเน้นการฝึกปฏิบัติร่วมกันระหว่างผู้เรียนผ่านสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทักษะทางภาษาและลดความวิตกกังวลในการเรียนรู้ และพัฒนาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ โดยกำหนดตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่เพื่อฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพศัฒญมิวิทยาคาร ตัวแปรตาม คือ 1) ทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน และ 2) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังภาพประกอบ

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

1. ทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน
2. ความพึงพอใจของนักเรียน

ภาพประกอบ กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง One Group Pretest–Posttest Design (ไพศาล วรคำ, 2562, หน้า 142)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพศัฒญมิวิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 2568 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 560 คน จากทั้งหมด 14 ห้องเรียน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 29 โรงเรียนพศัฒญมิวิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 2568 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม จากห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทั้งหมด 14 ห้องเรียน จากนั้นใช้วิธีจับสลากสุ่มห้องเรียนจำนวน 1 ห้อง ผลการสุ่มได้ห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/9 และกำหนดให้นักเรียนทุกคนในห้องเรียนดังกล่าวเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน จำนวน 4 แผน รวมเวลา 8 ชั่วโมง โดยมีผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประเมินหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ Rating Scale 5 ระดับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 อยู่ในระดับมากที่สุด รายละเอียดดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง 几点下课?
(เลิกเรียนกี่โมง) จำนวน 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง 星期几有汉语课?
(วิชาภาษาจีนมีเรียนวันไหน) จำนวน 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง 生日快乐
(สุขสันต์วันเกิด) จำนวน 2 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง 曼谷今天多少度?
(วันนี้กรุงเทพฯ มีอุณหภูมิเท่าไร) จำนวน 2 ชั่วโมง

2.2 แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยให้นักเรียนอ่านออกเสียงเป็นรายบุคคลต่อหน้าครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ประเมินและบันทึกคะแนน ใช้เกณฑ์การให้คะแนน 2 ระดับ คือ 1 คะแนน เมื่ออ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ถูกต้อง และ 0 คะแนน เมื่ออ่านผิดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งหรือไม่สามารถอ่านออกเสียงได้ คะแนนเต็ม 20 คะแนน แบบทดสอบมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67–1.00 ค่าความยากง่าย (P) ระหว่าง 0.40–0.80 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.22–0.75 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสูตร KR-20 เท่ากับ 0.94

2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่เพื่อฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ โดยผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67–1.00

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ด้วยตนเอง ซึ่งใช้เวลาในการสอน 8 ชั่วโมง

3.2 ก่อนดำเนินการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ เพื่อเก็บคะแนนก่อนเรียน

3.3 ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผน เมื่อสิ้นสุดแต่ละแผน ให้นักเรียนทำใบงาน วัดการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน แผนละ 10 ข้อ

3.4 หลังสิ้นสุดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนชุดเดิมอีกครั้ง เพื่อเก็บคะแนนหลังเรียน

3.5 ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์และสรุปผล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เกณฑ์ประสิทธิภาพ E_1/E_2

4.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยใช้การทดสอบ One-Sample t-test

4.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้การทดสอบ Dependent Sample t-test

4.4 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และกำหนดเกณฑ์การแปลผลตามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแนวคิดของ บุญชม ศรีสะอาด (2560, หน้า 121–122) ได้แก่

ค่าเฉลี่ย 4.50–5.00 หมายถึง มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50–4.49 หมายถึง มาก
ค่าเฉลี่ย 2.50–3.49 หมายถึง ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50–2.49 หมายถึง น้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00–1.49 หมายถึง น้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิจัยตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุดชมพูวิทยาการ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 ดังตาราง 1

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุดชมพูวิทยาการที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	40	40	28.40	71.00
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)		20	15.10	75.50

จากตาราง 1 พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนมีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 71.00 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 75.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 70/70

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุดชมพูวิทยาการ ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ดังตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนพุดชมพูวิทยาการ ที่เรียนด้วยกิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ กับเกณฑ์ร้อยละ 70

รายการ	n	คะแนนเกณฑ์ ร้อยละ 70	$\bar{X}$	ร้อยละ	S.D.	t	p
คะแนนสอบหลังเรียน	40	14	15.10	75.50	1.99	3.50*	.001

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 15.10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 75.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 3.50$, $p = .001$)

3. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนระหว่างก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุดชมพูวิทยาการ ที่เรียนด้วยกิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ดังตาราง 3

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนพุดชมพูวิทยาการ ที่เรียนด้วยกิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ ระหว่างก่อนและหลังเรียน

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ก่อนเรียน	40	20	11.77	1.59	7.17*	< .001
หลังเรียน	40	20	15.10	1.99		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียน ($\bar{X} = 15.10$, S.D. = 1.99) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 11.77$, S.D. = 1.59) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 7.17$, $p < .001$)

4. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ดังตาราง 4

ตาราง 4 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน

ลำดับ	รายการประเมิน	n	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1	กิจกรรมอ่านออกเสียงแบบจับคู่มีความน่าสนใจและส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้	40	4.62	0.70	มากที่สุด
2	ขั้นตอนและวิธีการจัดกิจกรรมมีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	40	4.32	0.69	มาก
3	คำศัพท์ภาษาจีนที่ใช้ในกิจกรรมมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	40	4.75	0.58	มากที่สุด
4	กิจกรรมส่งเสริมการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียน	40	4.27	0.84	มาก
5	กิจกรรมส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เรียน	40	4.25	0.86	มาก
6	ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	40	4.57	0.71	มากที่สุด
7	กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ภาษาจีนได้ดีขึ้น	40	4.67	0.61	มากที่สุด
8	กิจกรรมช่วยส่งเสริมความกล้าในการออกเสียงภาษาจีน	40	4.45	0.84	มาก
9	ผู้เรียนมีความมั่นใจในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนมากขึ้น	40	4.55	0.78	มากที่สุด
10	โดยรวมผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน	40	4.42	0.81	มาก
รวม		40	4.49	0.74	มาก

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.74) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ 3 คำศัพท์ภาษาจีนที่ใช้ในกิจกรรมมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.58) รองลงมา ได้แก่ ข้อ 7 กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ภาษาจีนได้ดีขึ้น ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.61) และข้อ 1 กิจกรรมอ่านออกเสียงแบบจับคู่มีความน่าสนใจและส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.70) ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ สรุปผลการทำวิจัยได้ ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 71.00/75.50 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70 ที่กำหนดไว้

2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน มีคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนเฉลี่ยร้อยละ 75.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนมีคะแนนทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.74)

อภิปรายผล

การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพณิชยการวิทย์วิทยาการ สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 71.00 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 75.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 70/70 แสดงให้เห็นว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการออกแบบกิจกรรมที่มีการจัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก และใช้เนื้อหาที่ใกล้ตัวผู้เรียน เช่น การบอกเวลา วันในสัปดาห์ วันเกิด และการพยากรณ์อากาศ ทำให้นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ภาษาจีนกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกออกเสียงร่วมกับเพื่อนอย่างต่อเนื่องในแต่ละกิจกรรม ยังช่วย

ให้เกิดการทบทวนซ้ำและส่งเสริมการจดจำการออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนได้ดียิ่งขึ้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของหวัง เทียนซง (2561, หน้า 259) ที่พบว่า การฝึกออกเสียงอย่างต่อเนื่องและการได้รับการฝึกฝนซ้ำ ๆ จะช่วยพัฒนาความถูกต้องในการออกเสียงภาษาจีนและเข้าใจต่อการออกเสียงได้อย่างลึกซึ้ง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเข้าสู่สภาพแวดล้อมในการเรียนภาษาจีนได้รวดเร็วยิ่งขึ้น อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Vygotsky (1978, pp. 86–89) ที่อธิบายว่า การเรียนรู้ไม่ได้เกิดจากคนคนเดียว แต่เกิดจากการพูดคุยและการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนถือเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้สูงกว่าระดับความสามารถที่ตนเองสามารถทำได้เพียงลำพัง

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 15.10 คะแนน ($\bar{X} = 15.10$, S.D. = 1.99) คิดเป็นร้อยละ 75.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์มีความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและกระบวนการจัดกิจกรรมสามารถช่วยพัฒนาทักษะการออกเสียงวรรณยุกต์และการใช้พินอินของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอ่านออกเสียงอย่างสม่ำเสมอรวมทั้งสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาดระหว่างการเรียนรู้ได้ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสามารถจดจำการออกเสียงที่ถูกต้องได้มากขึ้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทราพร พันธุ์สิวกานต์ และฉัตรวรรณลักษณ์วรรณระกร (2559, หน้า 840–842) ที่พบว่า การฝึกการอ่านออกเสียงด้วยการอ่านข้อความสั้น ๆ ซ้ำ ๆ กับเพื่อนต่างระดับชั้นทำให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tian & Jiang (2021, pp. 8–10) ที่รายงานว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบจับคู่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องในบริบทที่มีความหมาย ส่งผลต่อการพัฒนาความถูกต้องและความแม่นยำในการออกเสียงภาษา

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X} = 15.50$, S.D. = 1.99)

สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 11.77$, S.D. = 1.59) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์สามารถช่วยพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกออกเสียงซ้ำอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดความคุ้นเคยกับระบบพินอินและวรรณยุกต์ภาษาจีนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ที่เชื่อว่าการฝึกซ้ำและการเสริมแรงอย่างสม่ำเสมอช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การทำงานร่วมกับเพื่อนยังช่วยลดความวิตกกังวลและสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลายทำให้นักเรียนกล้าแสดงออกและกล้าฝึกออกเสียงภาษาจีนมากขึ้น สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุภาพร เจริญสุข และคณะ (2565, หน้า 81) พบว่า นักศึกษาที่มีความวิตกกังวลต่ำใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาบ่อยกว่านักศึกษาที่มีความวิตกกังวลสูง สะท้อนให้เห็นว่าความวิตกกังวลมีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้ภาษา และสอดคล้องกับ Aroonawongsa et al. (2025, p. 1) ที่พบว่า แม้ภาษาไทยและภาษาจีนจะเป็นภาษาวรรณยุกต์เช่นเดียวกัน แต่ความแตกต่างระหว่างระบบวรรณยุกต์ของทั้งสองภาษาส่งผลให้ผู้เรียนชาวไทยเกิดข้อผิดพลาดในการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาจีน หรือปรากฏการณ์ที่เรียกว่า “foreign tones” นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Zhang & Liu (2020, pp. 191–196) ที่พบว่าผู้เรียนไทยยังมีข้อจำกัดในการควบคุมระดับเสียงและรูปแบบการเปลี่ยนแปลงของวรรณยุกต์ภาษาจีนกลาง ดังนั้น การจัดกิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงอย่างต่อเนื่องและได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อน จึงอาจเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยลดความคลาดเคลื่อนในการออกเสียงวรรณยุกต์และส่งเสริมความถูกต้องในการอ่านออกเสียงภาษาจีนได้ดียิ่งขึ้น

4. ผลการศึกษาคำความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.74) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ คำศัพท์ภาษาจีนที่ใช้ในกิจกรรมมีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.75$) กิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ภาษาจีนได้ดีขึ้น ($\bar{X} = 4.67$) และกิจกรรมอ่านออกเสียงแบบจับคู่มีความน่าสนใจและ

ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.62$) ตามลำดับ ผลการวิจัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่ากิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียง คำศัพท์ภาษาจีนสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ทั้งด้านความรู้และด้านจิตใจ การทำงานร่วมกับเพื่อนช่วยลด ความกดดันในการออกเสียงต่อหน้าชั้นเรียน ส่งผลให้นักเรียน รู้สึกผ่อนคลาย กล้าแสดงออก และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาจีน มากขึ้น โดยเฉพาะการออกเสียงวรรณยุกต์ที่มีความซับซ้อน สอดคล้องกับแนวคิดของ Krashen (1982, pp. 31–32) อธิบายว่า การลดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาจะช่วยส่งเสริม การเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและ อยู่ในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ผ่อนคลาย ระดับของตัวกรอง ทางอารมณ์ก็จะลดลง สามารถรับรู้ข้อมูลทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ มัทนพร บุญมาก และประกาศ ปานเจียง (2567, หน้า 161–162) พบว่า การจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง ช่วยส่งเสริมความ สามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนและ กระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมทั้งสอดคล้องกับ Yao et al. (2022, pp. 16–18) ที่ รายงานว่าการสร้างบรรยากาศ การเรียนรู้ที่ช่วยเพิ่มความมั่นใจและลดความวิตกกังวลของผู้เรียน เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมความสำเร็จในการเรียนภาษาจีน ในฐานะภาษาต่างประเทศ ดังนั้น ความพึงพอใจของนักเรียน ที่อยู่ในระดับมาก จึงสะท้อนให้เห็นว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่ พัฒนาขึ้นสามารถส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสม กระตุ้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน และเอื้อต่อการพัฒนาทักษะ การอ่านออกเสียงภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การนำกิจกรรมไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอน สามารถนำกิจกรรมจับคู่อ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนไป ประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน โดยเฉพาะใน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อส่งเสริมพื้นฐานด้านการอ่าน ออกเสียงพินอินและวรรณยุกต์ ทั้งนี้ ผู้สอนควรเป็นแบบอย่าง ในการออกเสียงที่ถูกต้องและชัดเจน

2. การออกแบบกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียน ควรปรับ ระดับความยากของคำศัพท์และกิจกรรมให้เหมาะสมกับพื้นฐาน ของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม รวมทั้งใช้สื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น ภาพประกอบ สื่อเสียง หรือสื่อดิจิทัล เพื่อส่งเสริมความสนใจ และการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

3. ประเด็นที่ควรคำนึงในการจัดกิจกรรม การฝึกออก เสียงควรดำเนินอย่างต่อเนื่องและหลากหลาย เพื่อหลีกเลี่ยง ความซ้ำซาก ผู้สอนควรใช้วิธีการสะท้อนผลและแก้ไขข้อผิดพลาด เชิงบวก เพื่อช่วยลดความวิตกกังวลและส่งเสริมความมั่นใจ ในการใช้ภาษาจีนของผู้เรียน

4. การพัฒนาศักยภาพผู้สอน ผู้สอนควรมีการแลกเปลี่ยน เรียนรู้หรือพัฒนาทักษะด้านการสอนภาษาจีนอย่างต่อเนื่อง เพื่อเพิ่มเทคนิคการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับบริบทและ ความแตกต่างของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาร่วมกับทักษะทางภาษาอื่น ควรศึกษา การใช้กิจกรรมจับคู่เพื่อฝึกอ่านออกเสียงร่วมกับทักษะการฟัง และการพูด เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนในภาพรวม รวมถึงศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาการฝึกกับพัฒนาการ ด้านการออกเสียงของผู้เรียน

2. การขยายขอบเขตของกลุ่มตัวอย่าง ควรขยายการศึกษา ไปยังผู้เรียนในระดับชั้นอื่น หรือบริบทโรงเรียนที่แตกต่างกัน เพื่อเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมในแต่ละช่วงวัยและบริบท การเรียนรู้

3. การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนรู้ ควรพัฒนากิจกรรมร่วมกับสื่อดิจิทัลหรือแอปพลิเคชันด้านภาษา เพื่อเพิ่มความน่าสนใจและสอดคล้องกับการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล รวมทั้งควรศึกษาผลการพัฒนาในระยะยาวเพื่อประเมินความคงทน ของทักษะการออกเสียง

4. การพัฒนาเครื่องมือวัดผลเพิ่มเติม ควรพัฒนาเครื่องมือ ประเมินที่สะท้อนการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงมากขึ้น เช่น บทสนทนาหรือภาระงานด้านการสื่อสาร เพื่อประเมิน ทั้งด้านความถูกต้องของวรรณยุกต์ ความคล่องแคล่ว และ ความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนอย่างเป็นธรรมชาติ

เอกสารอ้างอิง

- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ไพศาล วรคำ. (2562). *การวิจัยทางการศึกษา (Educational Research)* (พิมพ์ครั้งที่ 11). มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.
- ภัทรพร พันธุ์วิภาณต์ และฉัตรวรรณ วัฒนวรรณนะกร. (2559). ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา*, 11(4), 835–846.
- มัณฑนา บุญมาก และประภาศ ปานเจียง. (2567). การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบโฟนิक्सของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. *วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์*, 9(3), 153–164.
- วรวิทย์ ธรรมกาโร, ชมพูนุช เมฆเมืองทอง และภูษิต บุญทองเถิง. (2566). การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT. *วารสารสหวิทยาการวิจัยและวิชาการ*, 3(6), 815–826.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559). *รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค. เข้าถึงได้จาก <http://backoffice.thaiedresearch.org/uploads/paper/f5c96b99d7f1de918b70211b7f15b885.pdf> 10 กรกฎาคม 2569.
- _____. (2560). *แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560–2579*. เข้าถึงได้จาก <https://backoffice.onec.go.th/uploads/Book/1540-file.pdf> 10 กรกฎาคม 2569.
- สุภาพร เจริญสุข, กิตติ ตันติหาชัย และปิยพัฒน์ ช่วยอินทร์. (2565). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาและระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 19(1), 79–99.
- หวั่ง เทียนซง. (2561). วิจัยเกี่ยวกับการสอนการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักเรียนชาวไทย. *วารสารวิจัยและพัฒนา วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 13(1), 253–261.
- Aroonawongsa, S., Juraiyanon, P., & Larblerd, T. (2025). Comparative analysis of tonal systems in Chinese and Thai and teaching strategies for Chinese tonal patterns. *Rajamangala University of Technology Tawan-ok Social Science Journal*, 14(1), 1–10.
- Krashen, S. D. (1982). *Principles and practice in second language acquisition*. Oxford: Pergamon Press.
- Tian, L., & Jiang, Y. (2021). L2 proficiency pairing, task type and L1 use: A mixed-methods study on optimal pairing in dyadic task-based peer interaction. *Frontiers in Psychology*, 12, 699774.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Yao, S., Zhang, D., & Shen, Q. (2022). Research on anxiety of learning Chinese as a second or foreign language in and outside mainland China: A systematic review of the literature 1999–2020. *Frontiers in Psychology*, 13, 843858.
- Zhang, L., & Liu, S. (2020). Acoustic analysis of Chinese tone production by Thai-speaking learners of L2 Chinese. *Journal of Second Language Studies*, 3(2), 180–204.